

Posudek oponentky magisterské diplomové práce

Sanny Muharem: Analýza využívání sociální sítě Twitter při kolumbijských parlamentních volbách

Diplomová práce Sannyho Muharema je věnována tématu, které má ve výzkumu politické komunikace narůstající význam a považuji je za vhodně zvolené. Autor práci strukturuje logickým způsobem (teoretická kapitola, představení kontextu, metodologická a analytická kapitola), a na magisterské úrovni studia je obdivuhodné, že si v rámci analýzy osvojil prostředí programu R, díky němuž získal a zpracoval velké množství dat. Domnívám se však, že téma nedokázal příliš vytěžit z několika důvodů, které v posudku uvedu.

Výzkumná otázka „*Jak vybrané politické elity využívali (sic!) sociální síť Twitter během posledních parlamentních voleb v roce 2022?*“ je poměrně vágně definována a vyžadovala by teoreticky vysvětlené zúžení. Autor ji posléze v textu rozepisuje na několik oblastí zájmu (mraky slov, „témata“, twitterová aktivita ve vztahu k ostatním účtům, analýza sentimentu), jimž se v analytické kapitole u každého zkoumaného politika věnuje, v textu ale nikde nevysvětluje, proč jsou právě tyto parametry pro popis politické komunikace na Twitteru důležité, a co nám vlastně zjištěné informace na těchto parametrech o komunikaci politiků a jejich komunikačních strategiích říkají.

Teoretická kapitola je psaná pro mě velmi nezvyklým způsobem. Autor v ní sice provádí rešerši literatury spojené s výzkumem politické komunikace na sociálních médiích, a Twitteru konkrétně, ta ale velmi klouže po povrchu. Autor totiž v rešerši obvykle jen naznačí, co bylo zkoumáno, ale obvykle už nedodá informace o tom, co bylo daným výzkumem zjištěno, a jak je to důležité pro jeho výzkumnou otázku. Např. na str. 6 tak například uvádí, že téma politické komunikace na sociálních sítích bylo zkoumáno v areálu Latinské Ameriky, bylo zkoumáno používání Twitteru a to, jak je ovlivňováno veřejné mínění, čtenář se už ale nedozví nic o tom, co tedy bylo v kolumbijských volbách zjištěno (např. jaké strategie byly detekovány v komunikaci na Twitteru), s jakými výsledky, případně, jak bylo ovlivněno veřejné mínění. Strany 9-12, kde autor prezentuje další penzum literatury spojené s tématem, trpí stejným problémem – autor v podstatě pouze poukazuje na to, kde, případně na jaké skupině byla politická komunikace na Twitteru zkoumána, ale nevyvozuje z těchto výzkumů nic pro svou práci. V pasážích, kdy autor některé výzkumy představuje (str. 8-9., výzkum zaměřený na USA a Německo), není jasné, proč jsou tyto výzkumy představovány, protože s výzkumnou otázkou autora nesouvisejí.

V důsledku přichází čtenář k analytické části práce nevybaven informacemi o tom, na jaké výzkumy autor navazuje, co a proč je na jejich základě možné pro jeho výzkum očekávat. Když poté představuje jednotlivé prvky analýzy, není jasné, proč jsou to právě tyto, a jak zaměřením na ně autor doplní znalost o kolumbijské politice, případně o využívání Twitteru v politické soutěži.

Analytická kapitola systematicky popisuje výsledky dílčích analýz u jednotlivých politiků. V této části autor obvykle zůstává jen u popisných statistik. Interpretace jsou často povrchní, bez hlubšího vhledu a opět – vysvětlení, co vlastně výsledky znamenají. Např. na str. 26 u prezentace nejčastěji využívaných slov u prezidenta Duqueho autor výsledky interpretuje takto: „Zcela převažuje výraz "colombia" (Kolumbie), a país (země) který Duque používá ve svých tweetech nejčastěji. Je tedy zřejmé, že pro prezidenta Duqueho byla Kolumbie, jako celek, na prvním místě.“ Závěr kapitoly je, že prezident prezentuje vlastenecké postoje. Taková interpretace je ale v podstatě banální, a není ani dále rozvedeno, co to znamená – očekávali bychom něco jiného? Očekávali bychom něco jiného u jiných kandidátů?

U druhé části analýzy – procentuálního zastoupení typů tweetů (autor rozlišuje mezi informováním, interakcí/kritikou ostatních, mobilizací, a neformálními tweety) opět není jasné, proč se zaměřovat právě na toto (očekávali bychom pro některé politiky, např. opoziční, nějaký způsob komunikace více než jiný?). Metodologicky mi také není jasné, jak např. autor řešil případy, kdy se v tweetu vyskytlo více kategorií najednou.

Zařazení kapitol věnovaným nárůstu aktivity kandidátů v čase je mi jasné asi nejméně a poprosila bych autora, aby u obhajoby vysvětlil, co bylo jejich cílem a s jakými teoretickými očekáváními je možné to spojit.

V kapitolách věnovaných analýze sentimentu tweetů prezentuje výsledky aplikace slovníku pozitivních a negativních slov v tweetech jednotlivých politiků. Zjišťuje, že někteří politici mají více negativní obsah než jiný, ale opět, nevysvětluje, co to vlastně pro jejich komunikaci a strategie spojené s nástrojem Twitteru znamená. Intuitivně (ale to není vina autora, protože používá etablovaný slovník sentimentu) mi navíc přijdou zvláštní některá slova, která byla v rámci slovníku interpretována jako pozitivní (např. starosta, kompromis), a některá jiná (např. prostředky/zdroje) jako negativní. V těchto kapitolách autor prezentuje statistické parametry analýzy bez hlubšího vysvětlení, což ve čtenáři vzbuzuje podezření, že autor těmto konceptům příliš nerozumí.

V závěru autor zjištění spíše shrnuje, poukazuje na odlišnosti a nejvyšší či nejnižší hodnoty, bohužel ale tato zjištění nepozdvihuje ve smyslu vysvětlení, proč jsou důležitá a jak vyplňují případnou mezeru ve výzkumu.

Otázky k obhajobě:

Vysvětlíte prosím, proč jste se rozhodl zaměřit právě na ty prvky twitterové komunikace, na které jste se zaměřil?

Jak Vaše výsledky korespondují se zjištěními o politické komunikaci kolumbijských politiků provedenými v předchozích výzkumech?

Co znamená uvádění statistické signifikance u analýzy sentimentu?

Univerzita Hradec Králové
Filozofická fakulta

Na základě řečeného práci Mgr. Sannyho Muharema doporučuji k obhajobě s hodnocením D – uspokojivě.

V Hradci Králové, 22. 5. 2023

Mgr. Petra Vodová, Ph.D.